

for Storbønderne for den Betaling, Herren vil give. Men det tror jeg nu ikke gaar, og det vil jeg da heller ikke haabe.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Knud Kristensen: Er der nogen, der vender Sagen paa Hovedet, er det aabenbart det ærede Medlem Hr. Simonsen, der siger, at Arbejderne blot vil have Lov til at arbejde, for hvem de vil, og for hvad de vil. Ja, det har de Lov til, og der er ingen, der formener dem det (Afbrudelse). Nej, det er der ikke. Men de, som skal antage Arbejdere, har de da ikke ogsaa Lov at antage, hvem de vil? Det er det, Spørgsmaalet gælder. Har de det, hævder det ærede Medlem Hr. Olufson, at vi ikke har Foreningsfrihed. Selvfølgelig har vi Foreningsfrihed, men der er ingen Tvang til at indmelde sig i Foreninger og heller ikke en Tvang til kun at antage de Arbejdere, der staar i en Forening. Og det er det, man vil søge at gennemføre her ved Hjælp af Blokaden. Spørgsmaalet er slet ikke det, om ikke Arbejderne har Lov til at organisere sig lige saa vel som Arbejdsgiverne, men om de har Ret til at indføre Organisationstvang, og jeg skal være den første til at vende mig imod Overgreb, saavel fra den ene som fra den anden Side, naar det kommer til min Kundskab. Nej, Kærnen i denne Sag er denne: Skal det her i Landet være saaledes, at det er en enkelt Organisation eller Organisationer i det hele taget, der opstiller Betingelser for, under hvilke Vilkaar og paa hvilke Maader man maa arbejde og drive Forretning, eller har vi nogen Frihed til hver for sig at afgøre det? Skal det være en Organisation, der paa denne Maade ikke alene giver Love, men ogsaa idømmer Straffen, der jo i de fleste Tilfælde er økonomisk Ruin, Sult? Og skal det ogsaa være den, der fuldbyrder Dommen? Det er jo det, man vil søge at praktisere gennem den Fremfærd, man her har udvist, og som vist kun er et typisk Eksempel paa, hvad vi kan vente, hvis denne Udvikling yderligere fortsættes. Jeg synes, der er al Grund til snarest muligt gennem Lovgivningsbestemmelser at faa sat en Stopper for den Slags Overgreb fra enkelte Organisationers Side overfor det almindelige arbejdende Samfund, enten det saa er i By eller paa Land.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Naar det ærede Medlem Hr. Olufson skulde nævne en tariffmæssig Løn, holdt han sig til 8 Kr. for at give Tinget den Forestilling, at der fremdeles er en tariffmæssig Løn paa 8 Kr. Det er fuldkommen urigtigt. Den er vel 4½ Kr. eller saadant noget. Men den Løn, der blev betalt i Kollindsund, saavel af Landmændene som af Ejerlavet, har ligget fuldt ud paa Højde med den tariffmæssige Løn. Det er slet ikke en Lønstrid, der her er Tale om. Saa talte det ærede Medlem om, at vi sagde ikke noget ondt til Arbejdsgiverforeningen. Hvis han vil læse min Tale i Aarhus igennem, har jeg netop udtrykkeligt sagt: Landmændene vil ikke ind og være Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen. Men det er det, det ærede Medlem vil have; Landarbejdernes Organisation vil tvinge Landmændene ind i Arbejdsgiverforeningen, og saa staar de selv i deres Organisation, og der er da her ligesom i Industrien to kæmpende Hære, der farer sammen i Strejke- og Lockoutkampe til Odelæggelse for Landbruget, hvis Væsen er ganske forskelligt fra Storindustriens. Det ærede Medlem Hr. Simonsen siger, at Arbejderne ikke har gjort noget ulovligt. Det har jeg heller ikke paastaet, men de har begaaet et Overfald, de har taget Offensiven; og maa jeg spørge det ærede Medlem Hr. Simonsen: Hvad ulovligt har Landmændene foretaget sig, specielt de 13, som nu skal ruineres gennem Blokaden? Hvad ulovligt har de foretaget sig overfor nogen og noget?

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Olufson har Ordet for en kort Bemærkning, og dermed afslutter vi disse korte Bemærkninger.

Olufson: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup vender det hele fuldstændig paa Hovedet. Vi har ikke sagt, at Arbejdsgiverne har foretaget sig noget ulovligt, men vi har sagt, at Arbejdsgiverne har nægtet at forhandle med Organisationen og dermed at tage mod Arbejderne som ligestillede. Det er derom, Kampen staar. Arbejderne henvendte sig til dem og forlangte en Forhandling om Løn- og Arbejdsvilkaar, men Arbejdsgiverne sagde nej; de vilde forhandle med dem enkeltvis og ikke som Organisation. Da denne Strid havde været i lang Tid, sagde Arbejderne det ganske naturlige: Ja, hvis I ikke har Brug for vor Arbejdskraft, er der ingen af os, der rører ved de Varer, I fremstiller. Skal der være Frihed paa den ene Side, maa der ogsaa